

Arrest

nr. 325 337 van 17 april 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VAN HEUVERZWYN
Helmkruidstraat 21
9032 WONDELGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 september 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. VAN HEUVERZWYN en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 mei 2024 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, in functie van zijn echtgenote, D.M., van Tsjechische nationaliteit.

1.2. Op 10 september 2024 trof verweerder een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, §2, 2de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 27.05.2024 werd ingediend door:

Naam: [D.]
Voornaam: [M.]
ook gekend als: [G.M.]
Nationaliteit: Slovakije
Geboortedatum: [...]
Geboorteplaats: [...]
Identificatienummer in het Rijksregister:[...]
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:3

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 27.05.2024 gezinshereniging met zijn echtgenote [D.M.] (RR [...]), Tsjechische nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

De referentiepersoon verkreeg het verblijfsrecht in 2014 als loontrekkende. Echter, uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat de tewerkstelling van de referentiepersoon als werknemer achterhaald is. Ook kan niet blijken dat er heden sprake is van een economische activiteit als zelfstandige. Klaarblijkelijk lieten zowel betrokkene als de referentiepersoon het na de gemeente op de hoogte te stellen van deze verandering. Het is redelijk te stellen dat betrokkene en referentiepersoon op zijn minst zélf op de hoogte zijn van het gegeven dat referentiepersoon geen tewerkstelling in loondienst en een andere economische activiteit als zelfstandige in België uitoefent. De referentiepersoon dient dus beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

In dergelijk geval is art. 40bis § 4 van toepassing, hetwelk het volgende stelt: "[...] De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn."

Uit de gegevens van het administratief dossier van de referentiepersoon blijkt dat ze minstens in de periode juni 2019 - januari 2024 een (al dan niet aanvullend) leefloon ontving. Meer recente gegevens zijn niet gekend.

Er werden geen bewijsstukken omtrent de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voorgelegd. De DVZ heeft dan ook geen zicht op haar actuele bestaansmiddelen, noch kan geoordeeld worden over de stabiliteit, regelmaat en aard ervan. De referentiepersoon is er toe gehouden aan te tonen dat ze over voldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene van de sociale bijstand te kunnen vrijwaren. Dit vereist bovendien een minimaal toekomstperspectief.

De behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40bis voldoet, wel dat er niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan.

Betrokkene voldoet heden dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Uit onderstaand betoog van verzoeker blijkt duidelijk dat hij de rechtsgrondslag van de bestreden beslissing en ook de motieven die erin figureren op inhoudelijk vlak bekritiseert. Er kan bijgevolg worden afgeleid dat verzoeker in een enig middel de schending beoogt op te werpen artikel 40, § 4, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 42bis, § 2 van deze wet en van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Tot slot maakt verzoeker nog gewag van een schending van artikel 8 van het EVRM. Het verweer in de nota dat het “eerste onderdeel van het enig middel” onontvankelijk moet worden verklaard omdat verzoeker het onvoldoende duidelijk heeft omschreven en het in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd, kan niet worden gevolgd. Deze beoordeling dringt zich des te meer op aangezien verweerder zich in zijn nota subsidiair inhoudelijk verdedigt op verzoekers betoog.

Verzoeker betoogt als volgt:

“2. Aangaande de gegrondheid van het beroep

Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing;

Doordat het CGVS stelt dat het verzoek ongegrond is

...

Men veronderstelt de volgende feitelijke gegevens

...

Tegenpartij werpt op

...

Waarbij men verwijst naar art 40§4, eerste lid, punt 2, van de vreemdelingenwet

Art. 40.<W 2007-04-25/49, art. 19, 046; Inwerkingtreding : 01-06-2008> §

1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.

§ 2. Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een <vreemdeling> die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk.

§ 3. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid.

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

Men verwijst verder naar art 40bis, §4 van de vreemdelingenwet

...

Dat artikel stelt:

Art. 40bis.[1 § 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de <vreemdeling> waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

...

...

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het

familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

Dit artikel verwijst, inzake toepassingsvoorwaarden, naar art 41 eerste lid

Art. 41.[1 § 1. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de burger van de Unie op voorlegging van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, of indien hij op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

Als de burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan in de gelegenheid om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op een andere wijze te laten vaststellen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

Verzoeker bewijst aan de hand van zijn stukken dat hij een staatsburger is van de lidstaat van de Europese Unie, Slowakije

...

Ten tijde van de opmaak van dit document was de naam nog [G.], nadien veranderd ten gevolge van huwelijk naar [D.]

Iedere burger van de Unie heeft het recht meer dan drie maanden in België te verblijven indien hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

Tegenpartij stelt dat verzoeker geen werknemer of zelfstandige is

Er wordt nergens beweerd dat hij ook niet naar werk zoekt

Verzoeker is het land binnengekomen om te werken, en zoekt daartoe ook naar werk

Hij werd en wordt echter zwaar gehinderd door ernstige medische problemen

Die zijn zoektocht naar werk hypothekeken

Zie de stukken in bijlage

Verzoeker werd geopereerd

...

Dit zal heel wat tijd in beslag nemen

Waarbinnen verzoeker dus niet kan worden tewerkgesteld

Had hij deze medische problemen niet tegengekomen, hij was al lang aan het werk geweest

Hij werkte trouwens vooraleer hij medische problemen kreeg

Zie zijn attesten van tewerkstelling

...

En zijn arbeidsovereenkomst

...

Verzoeker heeft vele maanden non stop gewerkt

Wat hier gebeurt is duidelijk

De tegenpartij beschouwt verzoeker als behorende tot de verkeerde categorie in de wet

Hij behoort niet tot art 40§4:

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

Maar wel tot art 40§4:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

Art 42bis stelt duidelijk dat men rekening moet houden met medische problemen

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

Tengevolge van zijn medische problemen is verzoeker minstens tijdelijk arbeidsongeschikt

Gedurende die tijd behoudt hij zijn verblijfsrecht

Aldus is de volgende passage niet van toepassing in deze zaak

...

En zelfs al zou dan wel van toepassing zijn, moet worden opgemerkt dat tegenpartij een merkwaardige redenering aan de dag legt

Tegenpartij stelt

...

Dit klopt niet

Uit de stukken voorgelegd blijkt dat er een gezinsinkomen wordt ontvangen van het OCMW dat dus gedeeld wordt tussen verzoeker en echtgenote

...

Het jaarlijkse bedrag bedraagt

...

Er is nog geen administratieve duidelijkheid over de werkloosheidsuitkering van verzoeker

Volgens rechtsleer

Het begrip 'sociale bijstand' in de zin van de richtlijn komt in België overeen met de tarieven van het (equivalent) leefloon. Personen met een vast inkomen boven het leefloontarief kunnen dus niet ten laste vallen van de Belgische sociale bijstand in de zin van de richtlijn.

Toch bepaalt de Belgische Verblijfswet dat de bestaansmiddelen minstens gelijk moeten zijn aan 120% van het leefloon tarief 'persoon met een gezin ten laste'. Dat is slechts een referentiebedrag:

1741 EUR per maand is MEER dan 120% van het leefloon minimum!!

Volgens de tegenpartij

...

Tegenpartij heeft dus duidelijk niet goed naar de stukken gekeken

Deze redenering klopt totaal niet

Als men onder de leefloon minimum grens zit moet er een behoeftenonderzoek gedaan worden

Zie rechtsleer

Onder dat bedrag mag DVZ de aanvraag gezinshereniging niet automatisch weigeren (artikel 12bis, §2, vierde lid Vw). DVZ moet dan eerst een individuele behoefteanalyse maken om te bepalen welke bestaansmiddelen nodig zijn om in de behoeften van het gezin te voorzien, zonder ten laste te vallen van de sociale bijstand. Normaal gezien zouden stabiele en regelmatige inkomsten boven de Belgische bijstandsnorm dus moeten volstaan.

Toch voorziet de Belgische Verblijfswet dat DVZ een individuele behoefteanalyse moet uitvoeren bij elk inkomen dat lager is dan 120% van het leefloon tarief 'persoon met een gezin ten laste'. Voor het onderzoek van de individuele behoefteanalyse maken de aanvragers best zelf alle nuttige informatie en bewijzen over hun financiële situatie over aan DVZ op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Dit blijkt vaste rechtsspraak van de RVV

Vaste RvV en RvS-rechtspraak veroordeelt beslissingen van DVZ waaruit niet blijkt dat de DVZ een individuele behoefteanalyse heeft uitgevoerd of op basis van welke analyse en elementen de DVZ tot de conclusie komt dat de bestaansmiddelen van de gezinshereniger niet voldoende zijn om te voorzien in de behoeften van het gezin. Zie o.m. RvV 8 februari 2018, nr. 199.458; RvV 23 juni 2014, nr. 126.121; RvV 21 februari 2014, nr. 119.324; RvS 19 december 2013, nr. 225.915; RvV 30 maart 2012, nr. 78.662 en RvV 29 maart 2012, nr. 78.310; RvV 26 september 2012, nr. 88.251.

Niets van de noodzakelijke onderzoeken en stappen zijn hier gezet

Er is wel degelijk strijdigheid met de vreemdelingenwet

Dit bevel zal tot gevolg hebben dat het gezins- en familieleven van verzoeker ernstig wordt geschaad

De kans bestaat dat zij terug zal moeten keren naar zijn land van origine

Dit is totaal onaanvaardbaar

De kans is dan ook groot dat hij ook gescheiden zal worden van zijn kind en echtgenote

Dit alles heeft bijzonder zware psychologische en medische gevolgen, vooral voor verzoeker, maar dus ook voor de band tussen verzoeker en echtgenote en kind.

Om maar niet te spreken van de noodzaak om hier in België de nodige medische behandelingen te kunnen ondergaan

Dit kan niet gebeuren in zijn land van origine

Er is schending van artikel 8 EVRM

EHRM, Hoti tegen Kroatië, nr. 63311/14 van 26 april 2018

Het EHRM herhaalt dat maatregelen die het recht op verblijf beperken, in bepaalde gevallen een schending van artikel 8 EVRM kunnen inhouden, indien deze onevenredige gevolgen hebben voor het privé- of

gezinsleven van de verzoeker. Artikel 8 EVRM kan ook een positieve verplichting inhouden om een verzoeker een effectief en toegankelijk middel te bieden om zijn rechten uit hoofde van dat artikel te genieten.

Er zijn hier onevenredige gevolgen voor het leven en de gezondheid van verzoeker

Het gaat verzoeker niet om het verkrijgen van een vrijeleide

Dat het middel, ingeroepen door verzoekster, bijgevolg ernstig is"

2.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Verzoeker benadrukt in eerste instantie dat hij een Unieburger is en betoogt dat iedere Unieburger overeenkomstig artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet het recht heeft om meer dan drie maanden in België te verblijven hetzij als werknemer of zelfstandige of als werkzoekende, zolang hij nog kan bewijzen dat hij werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld. Hij voert aan dat de bestreden beslissing stelt dat hij *"geen werknemer of zelfstandige is"* maar dat *"nergens [wordt] beweerd dat hij ook niet naar werk zoekt"*. Hij legt uit dat zijn zoektocht naar werk *"zwaar gehinderd"* wordt door zijn medische problemen waarover hij stukken bij het verzoekschrift voegt en voegt eraan toe dat hij werd geopereerd. Vervolgens citeert hij uit een postoperatief verslag en stelt hij: *"Dit zal heel wat tijd in beslag nemen Waarbinnen verzoeker dus niet kan worden tewerkgesteld."* Hij is ervan overtuigd dat zonder deze medische problemen hij *"al lang aan het werk [was] geweest"*. Tevens voegt hij bij het verzoekschrift *"attesten van tewerkstelling"* evenals zijn arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur als afwasser die inging op 31 juli 2023. Hiermee wil verzoeker aantonen dat hij *"vele maanden non stop [heeft] gewerkt"* vooraleer hij medische problemen kreeg. Verzoeker vervolgt dat het *"duidelijk"* is dat verweerder zijn verblijfsaanvraag heeft beoordeeld aan de hand van *"de verkeerde categorie in de wet"*. Hij stelt dat zijn aanvraag als Unieburger diende te worden beoordeeld, niet overeenkomstig artikel 40, § 4, 2° van de Vreemdelingenwet als beschikker over voldoende bestaansmiddelen maar wel overeenkomstig artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet als werknemer, zelfstandige of werkzoekende. Vervolgens citeert hij artikel 42bis van de Vreemdelingenwet waaruit zou volgen dat hij *"zijn verblijfsrecht"* behoudt tijdens de periode dat hij arbeidsongeschikt is omwille van zijn medische problemen. Hij leidt hieruit af dat de passage van de bestreden beslissing waarin verweerder stelt dat artikel 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet van toepassing is waaruit onder meer volgt dat de referentiepersoon dient aan te tonen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt, niet van toepassing is op zijn geval.

2.4. De Raad stelt, op basis van de stukken in het digitaal administratief dossier – waarin zich de bijlage 19ter bevindt, voorzien van verzoekers handtekening – vast dat verzoeker op 27 mei 2024 als burger van de Unie een aanvraag tot gezinshereniging indiende in functie van een Unieburger, met name zijn Slowaakse echtgenote. Verzoeker voegde ter staving van deze aanvraag zijn identiteitskaart en een huwelijksakte toe. Later voegde hij nog zijn Slowaakse identiteitskaart, een geboorteakte en een attest van naamswijziging toe ingevolge zijn huwelijk. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift opnieuw de huwelijksakte alsook een uittreksel uit het huwelijksboekje en een trouwfoto (stukken 7, 8 en 9) maar de Raad ziet de relevantie ervan niet in, gezien dit huwelijk niet ter discussie staat. Evenmin staat de gezinssamenstelling van verzoeker ter discussie zodat de Raad de relevantie van een attest dat in dit verband wordt gevoegd bij het verzoekschrift (stuk 6) evenmin inziet.

2.5. In de bestreden beslissing kan worden gelezen:

"De referentiepersoon verkreeg het verblijfsrecht in 2014 als loontrekkende. Echter, uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat de tewerkstelling van de referentiepersoon als werknemer achterhaald is. Ook kan niet blijken dat er heden sprake is van een economische activiteit als zelfstandige. Klaarblijkelijk lieten zowel betrokkene als de referentiepersoon het na de gemeente op de hoogte te stellen van deze verandering. Het is redelijk te stellen dat betrokkene en referentiepersoon op zijn minst zélf op de hoogte zijn van het gegeven dat referentiepersoon geen tewerkstelling in loondienst en een andere economische activiteit als zelfstandige in België uitoefent. De referentiepersoon dient dus beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

In dergelijk geval is art. 40bis § 4 van toepassing, hetwelk het volgende stelt: "[...] De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de

bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn."

2.6. Verzoeker brengt niets concreets in tegen deze passages zodat de verwijzing naar artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet (van toepassing op verzoeker als familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2, van de Vreemdelingenwet) juncto artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet (zijn echtgenote wordt beschouwd als beschikker van voldoende bestaansmiddelen omdat ze niet meer blijkt te zijn tewerkgesteld als werknemer en niet blijkt dat ze activiteiten uitoefent als zelfstandige), wel degelijk correct is.

Deze bepalingen luiden als volgt:

Artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet:

"Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;"

Artikel 40bis, §4 , tweede lid van de Vreemdelingenwet:

"De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn."

2.7. Uit een groot deel van het betoog van verzoeker blijkt dat hij de bestreden beslissing verkeerd leest alsof hierin wordt beslist over een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart die hij zelf als burger van de Unie heeft ingediend, los van zijn echtgenote. Dit mist echter manifest feitelijke grondslag. Immers heeft verzoeker geen verklaring van inschrijving als Unieburger overeenkomstig artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet ingediend maar een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 40bis van deze wet als echtgenoot van een Unieburger. Verzoeker leest de overwegingen van de bestreden beslissing dus vanuit een fout uitgangspunt. Zijn betoog dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat hij niet werkzoekende is en dat hij bij deze zoektocht is gehinderd door medische problemen is daarom niet dienstig. Los van het feit dat de medische stukken die verzoeker als stuk 4 bij het verzoekschrift voegt, samen met een foto waarop hij te zien is met een pleister op zijn arm en zijn schouder in een beugel (stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift), in casu dus niets bijbrengen, werden deze stukken blijkens het administratief dossier ook niet voorgelegd aan verweerder alvorens deze de bestreden beslissing trof waardoor verzoeker hoe dan ook niet de verwachting kon koesteren dat verweerder hiermee rekening zou houden. Evenmin is verzoekers betoog dienstig dat hij eerder aan het werk was en zijn verblijf derhalve niet kon worden beëindigd op grond van artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing betreft immers geen beslissing tot beëindiging van het verblijf van verzoeker. De verwijzing naar documenten van de RVA *"werkloosheidsbewijs-arbeidsbewijs van de uitzendkracht"* en een *"Voltijdse arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor onbepaalde tijd"* (stukken 12 en 13 gevoegd bij het verzoekschrift) waarmee verzoeker wil aantonen dat hij vroeger aan de slag of werkloos was in de periode 2021-2023, is derhalve evenmin dienstig, nog daargelaten de vaststelling dat hij ze niet heeft overgemaakt aan verweerder ter ondersteuning van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Verweerder kon hiermee hoe dan ook geen rekening houden

2.8. Waar verzoeker in tweede instantie betoogt dat de redenering van de bestreden beslissing merkwaardig is en niet klopt omdat hij een leefloon ontvangt van het OCMW en dat dit een gezinsinkomen betreft dat wordt gedeeld tussen verzoeker en de referentiepersoon – waarbij hij citeert uit stuk 10 *"OCMW-attest leefloon"* en stuk 11 *"Beslissing bijzonder comité voor de sociale dienst op 15 juli 2024"* – stelt de Raad vast dat hij hiermee niets concreets inbrengt tegen volgende overwegingen van verweerder die steun vinden in het administratief dossier:

"Uit de gegevens van het administratief dossier van de referentiepersoon blijkt dat ze minstens in de periode juni 2019 - januari 2024 een (al dan niet aanvullend) leefloon ontving. Meer recente gegevens zijn niet gekend.

Er werden geen bewijsstukken omtrent de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voorgelegd. De DVZ heeft dan ook geen zicht op haar actuele bestaansmiddelen, noch kan geoordeeld worden over de stabiliteit, regelmaat en aard ervan. De referentiepersoon is er toe gehouden aan te tonen dat ze over voldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene van de sociale bijstand te kunnen vrijwaren. Dit vereist bovendien een minimaal toekomstperspectief.”

2.9. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder “niet goed naar de stukken [heeft] gekeken.” Blijkens het administratief dossier werden de bij het verzoekschrift gevoegde stukken 10 en 11 niet voorgelegd aan verweerder. Verweerder kon hiermee dus geen rekening houden.

2.10. De bestreden beslissing stelt: *“De behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40bis voldoet, wel dat er niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan.”* Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat verweerder had moeten overgaan tot een behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet omdat *“men onder de leefloon minimum grens zit”*. Hij brengt immers niets in tegen de in punt 2.8. geciteerde overwegingen van de bestreden beslissing. Verweerder besluit daarom correct dat hij geen zicht heeft op de actuele bestaansmiddelen om de vestigingsaanvraag, die werd ingediend op 27 mei 2024, te beoordelen. Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat een behoefteanalyse zich enkel opdringt wanneer er wel degelijk bestaansmiddelen van de referentiepersoon voorliggen, maar deze niet toereikend worden bevonden. In casu heeft verweerder geen zicht op de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, zodat hij in de bestreden bijlage 20 terecht heeft geoordeeld dat deze analyse overbodig is. Er is immer geen sprake van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen die lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag, wat een behoefteanalyse vereist (cf. RvS 25 november 2015, nr. 233.022). Waar verzoeker er op wijst dat hij een leefloon ontvangt dat als gezinsinkomen wordt gedeeld, stelt de Raad vast dat hij hiervan geen bewijzen heeft overgemaakt naar aanleiding van zijn in punt 1.1. bedoelde verblijfsaanvraag, zodat verweerder ook niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Ten overvloede toont het feit dat verzoeker een leefloon ontvangt aan dat hij ten laste valt van het Belgische sociale zekerheidsstelsel terwijl de bestaansmiddelenvereiste voorzien in artikel 40 bis, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet net tot doel heeft dit te voorkomen.

2.11. Wat betreft de schending van artikel 8 van het EVRM, benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een terugkeer- of verwijderingsmaatregel. Er dreigt aldus geen scheiding tussen verzoeker, de referentiepersoon en hun kind. Verzoekers betoog waarin hij het heeft over een “bevel” – dat in casu niet voorligt –, een terugkeer naar zijn land van herkomst en een scheiding van zijn echtgenote en kind die volgens hem zware psychologische en medische gevolgen zal hebben voor alle partijen, en benadrukt dat een behandeling in zijn land van herkomst niet voorhanden zou zijn, is bijgevolg niet dienstig.

2.12. In de Vreemdelingenwet zijn voorwaarden opgenomen voor gezinshereniging van een echtgenoot met een Unieburger, met name in artikel 40bis. Voornoemde bepaling kan worden beschouwd als een bepaling die het respect voor artikel 8 van het EVRM in werking stelt, waardoor zich geen bijkomende belangenafweging in dit verband opdringt indien wordt vastgesteld dat niet is voldaan aan de voorwaarden van de voormelde wetsbepaling (zie mutatis mutandis RvS 26 juni 2015, nr. 231.772: *“Si l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980, il ne fait pas obstacle à l'application de normes, tel l'article 40ter, qui lui sont conformes et assurent, moyennant le respect de certaines conditions, la mise en œuvre du droit au respect de la vie privée et familiale de l'étranger en Belgique.”*; RvS 12 december 2019, nr. 246.382: *“Par ailleurs, si l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 précitée, il ne fait pas obstacle à l'application de règles, telles celles prévues par l'article 10 de la même loi, qui assurent, moyennant le respect de certaines conditions, la mise en œuvre du droit au respect de la vie privée et familiale de l'étranger en Belgique”,* alsook *“Le Conseil du contentieux des étrangers a relevé légalement que les décisions administratives se fondent sur un motif de refus prévu par la loi, non contesté par les requérants, et que, la mise en balance des intérêts requise par l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme ayant été effectuée en l'espèce par le législateur, il n'appartenait pas à la partie adverse d'y procéder à nouveau.”*).

2.13. Aangezien verweerder heeft geoordeeld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging opgenomen in artikel 40bis, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet en verzoeker er niet in slaagt dit onderuit te halen, blijkt bijgevolg geen schending van artikel 8 van het EVRM.

Het enig middel is derhalve ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend vijftientig door:

M. EKKA,	kamervoorzitter
----------	-----------------

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN

M. EKKA